

Arrest

nr. 226 438 van 20 september 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Adolphe Lacomblélaan 59-61 bus 5
1030 SCHAARBEEK**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. BUEKENHOUT *loco* advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 10 oktober 2018 als begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, samen met zijn ouders Ha.F. en Ho.F., diende op 11 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 5 januari 2018 in Duitsland (Eurodac).

1.2. Op 6 mei 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 7 mei 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 11/10/2018
Overdracht CGVS: 13/12/2018*

Op 21 januari 2019 vond van 9u17 tot 12u16 uw persoonlijk onderhoud plaats met een medewerker van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). U werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester El-Khoury loco meester Van Vreckom, stond u gedurende het hele persoonlijk onderhoud bij. Ook uw vertrouwenspersoon, mevrouw C., was gedurende het hele persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U bent een 17-jarige soennitische Afghaan van Tadzjiekse origine, geboren in de Pakistaanse stad Peshawar. Toen u zo'n jaar oud was, verhuisden uw ouders van Pakistan naar Afghanistan – meer bepaald naar de stad Mazar-e Sharif, gelegen in de provincie Balkh. In deze stad werden uw jongere broer en zussen geboren. Jullie bleven tot uw vertrek in Mazar-e Sharif wonen. Uw vader Ha.F. (CGVS (...); O.V. (...)) en moeder Ho.F. (CGVS (...); O.V. (...)), uw jongere broer H.F. (O.V. (...)) en uw jongere zussen Z.F. (O.V. (...)), A.F. (O.V. (...)), N.F. (O.V. (...)) en Has.F. (O.V. (...)) verblijven eveneens in België.

Ook uw maternale oom K.F. (CGVS (...); O.V. (...)) en uw maternale grootouders M.S.F. (CGVS (...); O.V. (...)) en Kh.F. (CGVS (...); O.V. (...)) alsook uw maternale oom I. en maternale tantes R., D., N. en Z. verblijven in België. Allen werd de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Jullie kwamen op 26 oktober 2015 aan in België en uw ouders dienden op 27 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in. U, uw broer H.F. en uw zussen Z.F., A.F., N.F., Has.F. stonden als minderjarigen ingeschreven op de bijlage van uw moeder. Uw ouders maakten in hun verzoek gewag van twee problemen. Enerzijds vermeldden zij problemen met de onbekende bende van een zekere Na. sedert de lente van 1389 (Gregoriaanse kalender (GK) v21 maart 2010/ 21 maart 201), anderzijds verklaarden zij dat uw maternale grootvader en oom problemen hadden met commandant S. die met uw maternale tante wilde huwen.

Het verzoek van uw ouders werd op 27 maart 2017 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geen geloof gehecht aan hun verklaringen inzake de problemen met Na. noch aan de familiale problemen met commandant S. De veiligheidssituatie in uw regio van herkomst noopte niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Uw ouders gingen hiertegen in beroep. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) besloot op 21 december 2017 tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De motivering van het CGVS werd daarbij gevolgd.

In mei 2017 trokken uw ouders met u, uw broer en zussen naar Frankrijk, alwaar zij een verzoek om internationale bescherming indienden. Op grond van de Dublin III-verordening (EU) nr. 604/2013 oordeelden de Franse autoriteiten echter dat België verantwoordelijk was voor de behandeling van hun verzoek. Jullie keerden hierop in december 2017 terug naar België. Nog geen maand later, in januari 2018, trokken uw ouders met u, uw broer en zussen naar Duitsland, alwaar zij een verzoek om internationale bescherming indienden. Op grond van de Dublin III-verordening (EU) nr. 604/2013 oordeelden de Duitse autoriteiten echter dat België verantwoordelijk was voor de behandeling van hun verzoek. Jullie keerde hierop in oktober 2018 terug naar België.

U diende op 11 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw verzoek houdt u vast aan de verklaringen inzake het vluchtrelaas van uw ouders. U verklaart dat u en uw familie bij een mogelijke terugkeer zullen worden gedood. Nog verklaart u dat net voor de negatieve beslissing van het CGVS in het dossier van uw ouders de taliban aan uw paternale grootvader een eerste keer vroegen om zijn zoon – uw vader – te sommeren terug te keren naar Afghanistan. Ook na ontvangst van de negatieve beslissing van het CGVS vroegen de taliban aan uw paternale grootvader naar uw vader. Uw vader is niet op de eis van de taliban ingegaan. De taliban hebben vervolgens op 1 saur 1396 (GK 21 april 2017) uw paternale grootvader gedood.

Voorts geeft u aan dat u de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan vreest.

Daarnaast stelt u dat u in België bent opgegroeid en de Belgische gewoontes heeft aangenomen. U stelt dat er in Afghanistan geen (keuze)vrijheid is en dat de mensenrechten er niet worden gerespecteerd. Nog geeft u aan dat u in Afghanistan geen goede toekomst zal hebben en dat u er evenmin goed onderwijs zal kunnen volgen. Ook maakt u gewag van psychische problemen.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw originele taskara, gedateerd op 10 saur 1391 (GK 29 april 2012); een originele eigendomsakte van de tapijtenwinkel van uw vader in Mazar-e Sharif; een bevestiging van de dood van uw paternale grootvader door de Afghaanse autoriteiten, gedateerd op 2 aqrab 1397 (GK 24 oktober 2018); een bevestiging van de dood van uw paternale grootvader door de dorpsouderen, ongedateerd; twee originele kleurenfoto's van het lichaam van uw paternale grootvader; drie originele kleurenfoto's van foto's van het politieonderzoek naar de dood van uw paternale grootvader; een originele kleurenfoto van de begrafenis van uw paternale grootvader; een originele kleurenfoto van de grafsteen van uw paternale grootvader; een originele foto van uw paternale grootvader met zijn broers; een originele bevestigingsbrief inzake de problemen van uw vader gericht aan het ministerie van algemene veiligheid van de provincie Balkh, gedateerd op 15 hoet 1395 (GK 5 maart 2017); een kopie van een verklaring van uw vader inzake zijn problemen bij de Afghaanse politie, vermelde datum 15 saur 1388 (GK 5 mei 2009); acht printscreens van twee gedode personen, een gewonde persoon, een politiecommissaris en een nieuwspresentator; een cd-rom met een videofragment van een nieuwsitem (cf. acht printscreens); een attest van psychologe J.Coeckelenberg van de organisatie Ulysse inzake uw psychische toestand, gedateerd op 18 januari 2019; een psychologisch onderzoeksresultaat uit Duitsland, gedateerd op 25 juni 2018; en een psychologisch onderzoeksresultaat uit Duitsland van uw zus A.F., gedateerd op 25 juni 2018.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten blijkt immers dat u minderjarig bent, dat u kampt met psychische problemen en dat u stottert. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal: zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen en kwetsbare personen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat en vertrouwenspersoon die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Uit de voorgelegde stukken – een psychologisch attest uit België gedateerd op 18 januari 2019 en een psychologisch onderzoeksresultaat uit Duitsland gedateerd op 25 juni 2018 – blijkt dat u kampt met een algemene angststoornis, een zware depressie en wordt er ook gewag gemaakt van een posttraumatische stresstoornis en het feit dat u stottert bij het begin van een zin, maar op geen enkele manier kan uit deze attesten worden afgeleid dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen en onderzoek van alle elementen in uw dossier wordt door het CGVS geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek steunt op de motieven die door uw vader uiteen werd gezet in zijn eerste verzoek. In het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw vader nam het CGVS op 27 maart 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan er voor u dezelfde beslissing worden genomen als voor uw vader. Uw vaders beslissing luidt als volgt:

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling is omdat uw asielaanvraag vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève.

Op basis van uw verklaringen toont u immers niet aan dat u in uw land van herkomst, met name Afghanistan, vervolgd wordt op basis van uw ras, uw religie, uw nationaliteit, uw politieke overtuiging of uw behoren tot een specifieke sociale groep. De problemen die u en uw echtgenote vrees te zullen hebben bij een huidige terugkeer naar Afghanistan en dewelke de aanleiding vormen voor jullie asielaanvraag in België zijn immers louter gemeenrechtelijk van aard. Uit uw verklaringen en uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt duidelijk dat de problemen, die aan de basis lagen voor jullie vertrek uit Afghanistan, kaderen binnen een interpersoonlijke sfeer. De redenen voor jullie vertrek, alsook jullie vrees voor een huidige terugkeer naar Afghanistan, zijn -naar u verklaart- volledig terug te brengen tot 2 zaken. U verklaart dat de bedreigingen door de door jullie onbekende bende, die het huis van uw zus hebben overvallen in 1389 (2010), de belangrijkste reden voor jullie vrees zijn en ook de directe reden voor jullie vertrek uit Afghanistan waren (CGVS uw gehoor, p. 20). Bijkomend vreest u ook problemen te kunnen krijgen in Afghanistan naar aanleiding van het conflict waarin uw oom, die ook uw schoonvader is, verwickeld was met een zekere commandant S. (CGVS uw gehoor, p. 19-21) (zoals reeds werd aangehaald, verwijst het CGVS voor een uitgebreide weergave van deze problematiek naar de beslissing van uw oom/schoonvader F. M. S. (...)), toegevoegd aan uw administratieve dossier). Nergens uit uw verklaringen, noch uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt dat deze beide interpersoonlijke conflicten, enige directe link hebben met één van de criteria van de Conventie van Genève. Op basis van uw verklaringen hebt u dan ook niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft.

De reden waarom u eveneens niet in aanmerking komt voor de status van subsidiair beschermde is omdat de problemen die u verklaart te hebben gehad in Afghanistan en dewelke ook de rechtstreekse aanleiding waren voor uw vlucht en asielaanvraag in België, door het CGVS als onvoldoende plausibel en weinig overtuigend beoordeeld worden om aan te nemen dat er een reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, § 2 a en b van de vreemdelingenwet, in geval van een terugkeer naar Afghanistan.

Bij dit alles dient bovendien reeds vanaf het begin te worden opgemerkt dat u geen enkel document voorlegt ter ondersteuning van de door u verklaarde asielmotieven.

In eerste instantie zijn er de problemen en bedreigingen die u stelt te hebben gekend met de onbekende bende van een zekere Na., na de overval in het huis van uw zus in Mazar-e Sharif in 1389 (2010). Volgens uw verklaringen waren deze problemen de directe aanleiding voor jullie vertrek uit Afghanistan (CGVS uw gehoor, p. 20). In verband met deze problemen die u aanhaalt dient te worden opgemerkt dat het CGVS niet wil betwisten dat er misschien ooit in 1389 (2010) een overval heeft plaats gevonden in het huis van uw zus in Mazar-e Sharif en dat u, zoals u beschrijft, toen uw zus ter hulp bent gekomen samen met de politie. Op basis van uw verklaringen en die van uw echtgenote toont u echter op onvoldoende overtuigende en onvoldoende aannemelijke wijze aan dat uzelf en uw gezin hierdoor op dit moment, 7 jaar nadat de feiten zich zouden voorgedaan hebben, een persoonlijke en doelgerichte vrees voor vervolging hebben of het risico lopen op ernstige schade, bij een huidige terugkeer naar jullie land van herkomst, Afghanistan.

Hoewel het CGVS de waarachtigheid van dit door u aangehaalde incident bij uw zus in Mazar-e Sharif niet volledig wil betwisten, kunnen hier om te beginnen toch enkele incoherente elementen worden opgemerkt in uw verklaringen. Hierdoor rijzen er toch ook de nodige vragen bij wat u vertelt. Deze incoherenties hebben betrekking op de tijdsitueringen die u geeft over dit incident, de daaropvolgende bedreigingen en hoe u het incident situeert ten opzichte van het andere probleem dat uw schoonfamilie had met commandant S.. Tijdens uw interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat de problemen van uw schoonfamilie met commandant S. zich 7-8 jaar geleden voordeden, S. zou toen de neef van uw vrouw vermoord hebben. U vertelde toen dat de inbraak bij uw zus 6 jaar geleden plaats vond, dus na de moord op de neef van uw vrouw (zie uw vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ, vraag 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS draait u de chronologie van deze feiten echter om en stelt u dat de overal bij uw zus in Mazar-e Sharif plaats vond in het voorjaar van 1389 (2010) en dat de moord op de neef van uw zus daarna gebeurde, in hetzelfde jaar 1389 (2010) maar dan in de herfst (CGVS uw gehoor, p. 20). U geconfronteerd met deze incoherentie, kan u louter zeggen dat dat niet klopt en dat er fouten zijn gemaakt tijdens uw gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS uw gehoor, p. 20). Dit is echter geen afdoende verklaring voor deze incoherentie. Het CGVS verwacht niet dat u exacte data zou weergeven van de door u beschreven incidenten, maar aangezien u stelt dat deze 2 incidenten aan de basis liggen van uw vertrek uit Afghanistan, kan redelijkerwijze toch wel van u verwacht worden dat u ze op consistente wijze kan situeren in de tijd en ten opzichte van elkaar. Een andere incoherentie in uw verklaringen heeft eveneens betrekking op situeringen die u geeft in de tijd.

Tijdens uw interview bij DVZ verklaarde u dat u 3 jaar geleden de laatste keer telefonisch bedreigd werd (zie uw vragenlijst van het CGVS ingevuld bij DVZ, vraag 5). Dit interview bij DVZ vond plaats in januari 2016, waaruit bijgevolg kan afgeleid worden dat u rond het begin van 2013 een laatste keer bedreigd werd. In het begin van uw interview bij het CGVS verklaarde u eveneens dat u 4 jaar geleden de laatste keer bedreigd werd (CGVS uw gehoor, p. 4), wat overeen komt met wat u verklaarde bij DVZ aangezien het moment van uw interview bij het CGVS ongeveer een jaar later plaats vond, in februari 2017. Even later tijdens het interview op het CGVS stelt u dan echter dat u 6 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan een laatste keer telefonisch bedreigd werd (CGVS uw gehoor, p. 23-24). Aangezien u verklaart Afghanistan te hebben verlaten in de 5e maand van 1393 (najaar 2014) (CGVS uw gehoor, p. 18), komt dit dus niet overeen met uw voorgaande verklaringen. 6 maanden voor uw vertrek zou dan immers betekenen dat u begin 2014 een laatste keer telefonisch bedreigd werd en niet begin 2013 zoals u eerder verklaarde. U geconfronteerd met deze incoherentie, kan u louter herhalen dat u 4 jaar geleden een laatste keer bedreigd werd (CGVS uw gehoor, p. 24). U vertelt hier dus met een duidelijk tijdsverschil van een jaar over de laatste telefonische bedreiging die u zou gekregen hebben. Dergelijke incoherentie, waar u geen afdoende verklaring voor blijkt te hebben, stelt de nodige vragen bij de geloofwaardigheid van wat u vertelt.

Zelfs indien het incident van de overval zich zou hebben voorgedaan in het huis van uw zus in het voorjaar van 1389 (2010), acht het CGVS het zeer weinig plausibel en bijgevolg zeer weinig geloofwaardig dat u persoonlijk hierdoor nog gedurende 4 jaar lang problemen zou hebben gekend in Afghanistan, voordat u dan in 2014 besloot om het land te verlaten. Het verloop van de feiten dat u hierover schetst komt zeer weinig waarschijnlijk over. U stelt dat de telefonische bedreigingen aan u gericht ongeveer 2-3 maanden na de overval begonnen. U werd ervan beschuldigd de politie te hebben ingeschakeld en op die manier de dood te hebben veroorzaakt van Na., de leider van de bende (CGVS uw gehoor, p. 23). U gevraagd wat deze persoon aan de telefoon precies van u wilde, stelt u dat hij niets wilde, hij wilde gewoon dreigen en zeggen dat hij zich zou wreken op u en op uw kinderen (CGVS uw gehoor, p. 23). U vervolgens gevraagd hoelang ongeveer deze telefonische bedreigingen zo aan de gang zijn geweest, stelt u dat dit was tot enkele maanden voor jullie vertrek. U kreeg een laatste dreigtelefoon ongeveer 15 dagen nadat ze u bestoken met een mes in de bazaar (CGVS uw gehoor, p. 23-24). U vertelt dat ze u in het begin heel vaak belden, dat u vervolgens verhuisde naar een andere wijk in Mazar-e Sharif en dat het dan wat minder werd. Toch bleven ze u bellen tot enkele maanden voor uw vertrek (CGVS uw gehoor, p. 23). Dit betekent dus dat u gedurende ongeveer 4 jaar telefonisch zou bedreigd zijn door deze mensen van de bende, die een overval pleegde op het huis van uw zus in 2010. Er werd u gewaarschuwd dat ze wraak zouden nemen op u en op uw gezin. U bevestigt dit en stelt dat het inderdaad begon in de lente van 1389 (voorjaar 2010) en duurde tot de winter van 1392 (einde 2013 - begin 2014) (CGVS uw gehoor, p. 24). In die 4 jaar werd u één keer persoonlijk door hen benaderd, dat was enkele maanden voor uw vertrek uit Afghanistan dat ze u in de bazaar probeerden te verwonden met een mes (CGVS uw gehoor, p. 24). Hier komt het toch zeer vreemd en weinig aannemelijk over dat deze bende, indien ze werkelijk naar u persoonlijk op zoek waren en wraak wilden nemen op u en op uw gezin, in een periode van 4 jaar tijd niet meer concrete actie zou hebben ondernomen om haar doel te bereiken. Dergelijke handelswijze van deze bende, die u hier beschrijft, komt niet plausibel en bijgevolg weinig geloofwaardig over. Aangezien u stelt dat ze u telefonisch bedreigden, kenden ze uw persoonlijke telefoonnummer. Ze wisten eveneens waar uw zus woonde, aangezien ze bij haar hadden ingebroken. En nadat u verhuisd was stelt u enkele maanden voor jullie vertrek door hen te zijn benaderd in de bazaar. Het lijkt dan ook weinig aannemelijk dat, indien deze bende u echt iets wilde aandoen, dat ze dan in 4 jaar tijd uw adres of werkplek niet hadden kunnen achterhalen en dat ze niet meer gerichte actie zouden ondernomen hebben om hun verbale dreigingen uit te voeren in de praktijk. De vraag rijst dan ook waarom deze bendeleden gedurende 4 jaar al die moeite zouden doen om u telkens te blijven bellen en te blijven dreigen dat ze wraak zouden nemen, zonder daarbij enige concrete stappen te ondernemen. Het enige moment dat u stelt dat ze enige concrete actie ondernamen was toen u met een mes werd aangevallen in de bazaar, u kon echter ontkomen. Na dit incident in de bazaar stelt u nog ongeveer 6 maanden te zijn gebleven voor u met uw gezin Afghanistan verliet (CGVS uw gehoor, p. 24-25). U gevraagd of u in die 6 maanden voor jullie vertrek dan nog iets vernam van deze bende, stelt u dat ze u 15 dagen na het incident in de bazaar een laatste keer telefonisch bedreigden, daarna hoorde u niets meer van hen (CGVS uw gehoor, p. 24). Ook hier komt het toch zeer vreemd over dat deze bendeleden u gedurende 4 jaar telefonisch bedreigden en waarschuwden dat ze wraak zouden nemen, dat ze u aanvielen met een mes in de bazaar, dat ze u nog één keer belden en dat u dan verder niets meer van hen hoorde. Wederom komt deze door u beschreven werkwijze van de bende, die u stelt de vrezers, niet aannemelijk en bijgevolg weinig geloofwaardig over. Bij dit alles rijst de vraag hoe het komt dat u niet eerder besloot te vertrekken uit Mazare Sharif en zelfs Afghanistan te verlaten. De bedreigingen begonnen kort na de overval in 2010 en gingen door tot in 2014. U stelt te zijn vertrokken uit vrees voor uw leven omwille van deze bedreigingen.

Het komt dan ook eerder vreemd en weinig plausibel over dat u in die 4 jaar tijd niet eerder de beslissing nam om te trekken omwille van deze bedreigingen. Het enige wat u hierop kan zeggen is dat u dacht dat ze u na een tijdje met rust zouden laten (CGVS uw gehoor, p. 27). We spreken hier echter over een periode van 4 jaar, waarvan u stelt dat ze u bleven bedreigen en dat u zich niet veilig voelde. Het komt dan ook weinig aannemelijk over dat u na 4 jaar pas besloot te vertrekken met uw gezin, en dit nog wel op een moment dat u eigenlijk al enkele maanden niets meer had gehoord van de bende. Het verloop van de feiten dat u hier schetst is dan ook weinig overtuigend. U voegt hieraan toe dat u na de aanval met het mes in de bazaar dacht dat misschien de gewonde man, die u net na de inbraak bedreigde en u zei zijn gezicht te onthouden, was vrijgekomen (CGVS uw gehoor, p. 27). U gevraagd of u zeker was dat deze man was vrijgekomen, stelt u niet zeker te zijn, u weet het eigenlijk niet (CGVS uw gehoor, p. 27). U gevraagd of u voor uw vertrek op enig moment ging informeren bij de politie of deze man in de nabije toekomst zou vrijgelaten worden, stelt u dit nooit te hebben gedaan (CGVS uw gehoor, p. 27). Uw vermoeden dat deze man misschien was vrijgekomen en iets te maken had met de aanval op u in de bazaar berust dus duidelijk louter op uw eigen speculatie.

U verder gevraagd of u de enige was van uw familie die na de overval nog gebeld en bedreigd werd, stelt u dat u inderdaad de enige was, want één van hun gewonde mannen zou u die dag samen met de politie gezien hebben (CGVS uw gehoor, p. 24). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat iemand anders van uw familie, zelfs uw zus en haar gezin niet waar de overval initieel plaats vond, verder ooit enige problemen heeft gekend met deze bende. De vraag rijst dan ook wat u weet over de verdere evolutie en de huidige situatie van de problemen die u had in Afghanistan, aangezien u nog heel wat familieleden heeft die zijn achter gebleven in Mazar-e Sharif (uw vader en 7 van uw broers en zussen). U gevraagd of iemand van uw familie, na jullie vertrek, nog iets vernomen heeft van deze bende door wie u werd bedreigd, of zij op één of andere manier nog werden benaderd door deze bende, stelt u dat zij geen problemen hebben gekend, niet dat u weet (CGVS uw gehoor, p. 27). U voegt toe op dit moment geen contact meer te hebben met hen, maar wel nog tot het moment dat jullie in Turkije waren (CGVS uw gehoor, p. 27). U stelt nooit van iemand van uw familie te hebben vernomen dat zij enige problemen hebben gekend met deze bende. Zoals reeds aangehaald, zelfs niet uw zus bij wie de overval plaats vond (CGVS uw gehoor, p. 27). Hier komt het toch zeer vreemd over dat deze bende enkel en alleen u zou viseren omdat u de politie heeft gebeld. Dit terwijl ze het met de overval duidelijk op uw zus en haar gezin gemunt hadden en terwijl u verklaart dat ook uw vader naar de plek van de overval was gekomen. U stelt dat ze uw vader niet gezien zouden hebben (CGVS uw gehoor, p. 26). Dit terzijde gelaten, lijkt het zeer weinig aannemelijk dat deze bende uw vader, uw zus bij wie de overval plaats vond en uw andere broers en zussen, die nog in Mazar-e Sharif zijn, niet met u in verband zou kunnen brengen. Indien deze bende er werkelijk op uit was wraak te nemen op u, zou toch logischerwijze van hen verwacht worden dat ze ook uw familie zouden lastig vallen om zo u te kunnen raken. En hierbij zou eveneens toch logischerwijze van de bendeleden verwacht worden dat ze na jullie vertrek nog op één of andere manier informatie over jullie zouden proberen te achterhalen bij uw familie. Uw verklaring dat niemand anders van uw familie ooit enige problemen heeft gekend in de nasleep van deze overval in het huis van uw zus en dat ook na jullie vertrek niemand van uw familie ooit iets vernam van deze bende komt niet plausibel over binnen de hele context die u schetst. Uw verklaringen over deze persoonlijke bedreigingen die u kreeg na de overval, die zouden geleid hebben tot jullie vertrek uit Afghanistan, kunnen dan ook niet overtuigen.

Bij dit alles dient nog te worden opgemerkt dat u, zoals reeds werd aangehaald, geen enkel document of bewijsstuk voorlegt ter ondersteuning van uw asielmotieven. U hiernaar gevraagd stelt u dat er informatie kan worden opgezocht over de overval bij uw zus in Mazar-e Sharif, want dat hierover bericht werd in de media en dat er 2 TV-zenders ter plaatse kwamen (CGVS uw gehoor, p. 25). Het is echter uw verantwoordelijkheid als asielzoeker, die internationale bescherming aanvraagt, om de nodige informatie aan te brengen die uw asielaanvraag zou kunnen staven. U bent intussen meer dan anderhalf jaar in België en heeft dan ook ruimschoots de mogelijkheid gehad om de nodige opzoeken te doen in de media en informatie over de aanval en de nasleep hiervan te verzamelen. U hiermee geconfronteerd, stelt u dat u hier de kans niet toe heeft in het centrum en dat u zich hier niet heeft mee bezig gehouden (CGVS uw gehoor, p. 25). Dit kan echter niet als een afdoende verklaring gelden. Het CGVS heeft er begrip voor dat u in het opvangcentrum niet altijd even gemakkelijk toegang heeft tot internet, maar er kan bezwaarlijk worden aangenomen dat u in anderhalf jaar tijd nooit enig moment heeft gehad om in het centrum of daarbuiten internet te raadplegen. Uw schoonfamilie woont bovendien al geruime tijd in België, u had ook hen kunnen vragen u hierbij te helpen. Het enige wat u hierop kan zeggen is dat u pas de dag voor uw interview op het CGVS heeft gevraagd aan uw schoonbroer om informatie op te zoeken (CGVS uw gehoor, p. 25). Dergelijke zeer laattijdige inspanning kan echter niet meer baten, u heeft hiervoor al anderhalf jaar de tijd gehad.

U kan hierop louter stellen dat u geen verhaal wilde maken, dat u nooit iets wilde verzinnen of onthouden, dat u gewoon dacht dat u in een veilig land uw levensverhaal zou vertellen (CGVS uw gehoor, p. 26). U vraagt echter in België internationale bescherming aan, redelijkerwijze kan dan ook van u worden verwacht dat u de nodige inspanningen levert om, indien mogelijk, documenten en bewijsstukken te verzamelen die uw asielaanvraag kunnen ondersteunen. U blijkt deze inspanning niet te hebben geleverd. U vertelde ook dat u een klacht ging indienen bij de politie nadat de telefonische bedreigingen begonnen (CGVS uw gehoor, p. 16). U gevraagd of u hier iets van kan voorleggen, stelt u dat de klacht nog bij het politiecmissariaat is, u heeft zelfs geen kopie (CGVS uw gehoor, p. 26). U gevraagd of u iets van documenten heeft van het politieonderzoek, waar u eveneens over vertelde (CGVS uw gehoor, p. 16), stelt u dat alles nog bij het politiecmissariaat is (CGVS uw gehoor, p. 26). U voegt toe dat u het misschien wel aan vrienden zou kunnen vragen om naar het politiecmissariaat te gaan en kopieën van deze documenten te bezorgen (CGVS uw gehoor, p. 26). Hiervoor heeft u echter al anderhalf jaar de tijd gehad. Indien u werkelijk een vrees voor uw leven koesterde en dacht dat er documenten beschikbaar waren om deze vrees te staven, dan zou toch logischerwijze van u verwacht mogen worden dat u reeds de nodige inspanning had geleverd om deze documenten te bekomen. Bovendien dient hierbij nog te worden opgemerkt dat u zeer weinig gerichte informatie kan geven over dit politieonderzoek dat er zou geweest zijn na de overval. U weet niet of er ooit enig proces is geweest en of de overlevende bendeleden terecht gesteld of veroordeeld werden (CGVS uw gehoor, p. 23). U heeft er geen idee van in welke gevangenis het overlevende bendelid, die u persoonlijk bedreigde, terecht kwam. Noch weet u welke straf hij juist kreeg en hoelang hij in de cel zou moeten blijven (CGVS uw gehoor, p. 23). U heeft naar dit alles ook nooit geïnformeerd bij de politie (CGVS uw gehoor, p. 23). En, zoals reeds aangehaald, bent u ook nooit gaan informeren bij de politie of deze persoon zou vrijkomen in de nabije toekomst (CGVS uw gehoor, p. 27). Ook deze vage en weinig specifieke verklaringen zijn een indicatie van het weinig aannemelijke karakter van de bedreigingen waarvoor u stelt Afghanistan te zijn ontvlucht.

Volledigheidshalve dient aan dit alles te worden toegevoegd dat uw echtgenote weinig concreet kan vertellen over deze problemen die aan de basis zouden liggen van jullie vertrek uit Afghanistan. Telkens wanneer ze iets vertelt en haar wordt doorgevraagd naar meer specifieke informatie, stelt ze dat u haar nooit meer vertelde over wat er buiten gebeurde (CGVS gehoor van uw echtgenote, p. 8). Haar gevraagd of zij nooit meer doorvroeg bij u, aangezien het toch ging om de reden waarom jullie alles achterlieten en uit het land vertrokken, stelt zij dat ze het u wel vroeg maar dat u haar niets vertelde. Ze voegt toe dat u wel wist dat vrouwen snel bang worden en dat ze dingen niet zo goed voor zich kunnen houden. Ze denkt dat u haar niet bang wilde maken omdat ze kleine kinderen had (CGVS gehoor van uw echtgenote, p. 8). Ze stelt nooit echt te hebben doorgevraagd over dit alles (CGVS gehoor van uw echtgenote, p. 9). Gezien de situatie die u schetst komt het weinig aannemelijk over dat u uw echtgenote niet duidelijk zou ingelicht hebben over wat er werkelijk gaande was en dat u haar niet meer gerichte informatie zou gegeven hebben over dit alles.

In tweede instantie zijn er de problemen die uw oom/schoonvader had met een zekere commandant S., die met uw schoonzus R. wilde huwen en die uw neef M. vermoordde. U stelt dat dit niet de hoofreden was voor uw besluit om het land te verlaten, maar dat dit probleem van uw schoonfamilie ook wel enigszinds meespeelde (CGVS uw gehoor, p. 20). Hieromtrent verwijst het CGVS wederom naar de beslissing die genomen werd voor uw schoonvader F. M. S. (toegevoegd aan uw administratieve dossier). Uit deze beslissing blijkt duidelijk dat er geen geloof kan gehecht worden aan deze problemen die uw schoonvader stelt te hebben gehad met commandant S.. Bijgevolg kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan de verdere problemen die u hieraan verbindt. Bovendien stelt u zelf letterlijk dat u persoonlijk nooit enig probleem heeft gekend met deze commandant, u werd ook nooit persoonlijk door hem benaderd en heeft nooit iets van hem vernomen (CGVS uw gehoor, p. 20). U vertelde bij DVZ dat deze commandant uw adres vond in Mazar-e Sharif (zie uw vragenlijst van het CGVS ingevuld bij DVZ, vraag 5). Dit ontkent u echter tijdens uw gehoor op het CGVS, u stelt letterlijk dat deze commandant nooit naar jullie is komen zoeken in Mazar-e Sharif (CGVS uw gehoor, p. 20). U gevraagd wat deze commandant S. op dit moment dan precies zou willen van u en uw gezin, stelt u te vermoeden dat hij misschien van plan was om met uw dochter Z.F. te huwen, die nu 13 jaar oud is (CGVS uw gehoor, p. 21). U zegt zelf letterlijk dat u dit vermoedt (CGVS uw gehoor, p. 21). U dan gevraagd of u hiervoor ooit werd benaderd door deze commandant S., stelt u van niet (CGVS uw gehoor, p. 21). U herhaalt dat het louter om een vermoeden gaat. U denkt dat hij misschien wraak zal willen nemen omdat hij in het verleden de hand van uw schoonzus niet kreeg (CGVS uw gehoor, p. 21). Zoals u hier zelf tweemaal letterlijk bevestigt gaat het hier louter om speculatie van uw kant en toont u op geen enkele concrete wijze aan dat uw dochter op dit moment enig gevaar zou lopen vanwege deze commandant S.. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat u en uw gezin bij een huidige terugkeer naar Afghanistan enige problemen zouden ondervinden met deze commandant.

Op basis van voorgaande argumentatie concludeert het CGVS dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet. U toont op basis van voorgaande verklaringen niet aan een gegronde persoonlijke en doelgerichte vrees voor vervolging te hebben of het risico te lopen op het ondergaan van ernstige schade bij een huidige terugkeer naar Afghanistan.

De door u aangebrachte documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beoordeling zouden kunnen wijzigen. Uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), de taskara's van uw echtgenote en kinderen, uw huwelijkscertificaat, uw paspoort, de paspoort van uw echtgenote en dochter A.F. en jullie familiepaspoot zijn louter een indicatie van jullie identiteit, nationaliteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan. De documenten die u voorlegt van de registratie van uw gezin in Turkije en Griekenland zijn louter een indicatie van de reisweg die jullie gevolgd hebben naar België, dewelke het CGVS eveneens op geen enkele wijze wil betwisten. Zoals reeds werd opgemerkt, legt u verder geen enkel document neer ter ondersteuning van de door u verklaarde asielmotieven.

Derhalve dient ter zake ten aanzien van u dezelfde beslissing te worden genomen.

Voor de volledigheid dient te worden opgemerkt dat noch uw moeder noch uw vader in hun dossier gewag hebben gemaakt van problemen met de taliban. Ook u verklaart geen weet te hebben van problemen van uw paternale grootvader, vader of uzelf met de taliban (CGVS, p. 9). Wanneer u wordt gevraagd waarom de taliban uw vader zo graag wilden spreken, geeft u aan het niet te weten en stelt u louter speculatief dat zij hem zouden hebben kunnen gezien als een verrader, of dat zij wilden dat hij hen zou helpen (CGVS, p. 9). Dat uw paternale grootvader ondanks de afwezigheid van problemen met de taliban toch door de taliban om het leven zou zijn gebracht, is bijgevolg niet aannemelijk en brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen terzake in het gedrang.

Wat de door u aangehaalde bijkomende motieven betreft, dient het volgende te worden opgemerkt.

Zo stelt u dat u in België bent opgegroeid, dat u de Belgische gewoontes heeft aangenomen (CGVS, p. 9) en dat een terugkeer naar Afghanistan geen optie is voor u omdat er in Afghanistan geen (keuze)vrijheid is en dat de mensenrechten er niet worden gerespecteerd (CGVS, p. 10). U legt uit dat men in België op zijn achttiende vrij is, maar dat er in Afghanistan restricties worden opgelegd door dorpelingen, familieleden en andere mensen en dat men allerhande zaken beoordeelt zoals kledij, kapsel en werk (CGVS, p. 12). U geeft aan dat men maar een keer leeft en dat u alles op uw eigen manier wil doen (CGVS, p. 12). Nog stelt u dat u in Afghanistan zal moeten werken om uw familie te onderhouden, maar dat i misschien beperkt zult zijn in uw beroepskeuze (CGVS, p. 13). Het door u voorgelegde Belgisch psychologisch attest van 18 januari 2019 vermeldt dat u voetbal speelt en geïnteresseerd bent in muziek.

Bovenstaande elementen volstaan op zich echter niet om ten aanzien van u een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden. Met betrekking tot de door u aangehaalde omgangsregels en kapsel- en kledingvoorschriften dient te worden opgemerkt dat de in uw land van herkomst aanwezige beperkingen zoals omgangs- en gedragsregels alsook kledingvoorschriften gebaseerd zijn op islamitische normen en waarden betreffende de algemene in de Islamitische Republiek Afghanistan geldende (rechts)regels. Ondanks dat u wegens gezondheidsproblemen niet mee kan doen aan de ramadan bent u trouwens nog steeds moslims (CGVS, pp. 7, 13-14). In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Het opleggen van beperkingen aan voornoemde rechten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten. De vrijheid van meningsuiting alsook de eerbiediging van het privéleven moet/kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen. Met betrekking tot deze algemeen geldende rechtsregels kan dan ook niet worden gesteld dat zij een schending van de grondrechten van de mens en een vorm van vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet uitmaken.

Voorts vreest u dat u in Afghanistan gene goed onderwijs zal kunnen krijgen. U stelt dat men op Afghaanse scholen een uniform moet dragen en steeds sokken, de leerlingen geen mobiele telefoons mee mogen nemen, dat er in Afghanistan geen (geslachtelijk) gemengd onderwijs kan plaatsvinden en dat leerlingen in Afghanistan worden gestraft en geslagen wanneer zij de regels niet volgen of iets verkeerd doen (CGVS, p. 11). Ook geeft u aan dat uw zussen niet naar school zullen mogen gaan omdat de mensen het niet zullen toelaten (CGVS, p. 10).

Uit de op het CGVS aanwezige informatie blijkt bovendien dat dat er heel veel scholen gevestigd zijn in Afghaanse steden zoals Kabul, Jalalabad en Mazar-e Sharif, zowel privé- en overheidsscholen als privé- en overheidsinstellingen van hoger onderwijs. De beste scholen en universiteiten, zowel publieke als privéinstellingen, bevinden zich voornamelijk in de grote steden. Er kan dan ook worden aangenomen dat u desgewenst in uw thuisstad Mazar-e Sharif een passende onderwijsinstelling kan vinden. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u tot uw vertrek uit Afghanistan naar school ging en dat ook uw broer en een van uw zussen naar school gingen. Uw andere zussen gingen omwille van hun jonge leeftijd nog niet naar school (CGVS, p. 10). Uw verklaringen dat jullie bij een terugkeer naar Afghanistan niet naar school zouden kunnen gaan, houden dus geen steek.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uit het voorgelegde videofragment en de acht printscreens hiervan kan op geen enkele wijze enige informatie worden afgeleid waaruit blijkt dat dit betrekking heeft op uw voorgehouden problemen. De bevestigingsbrief inzake de problemen van uw vader gericht aan het ministerie van algemene veiligheid van de provincie Balkh en de verklaring van uw vader inzake zijn problemen bij de Afghaanse politie werden reeds in het beroep van het dossier van uw ouders voorgelegd. U legt deze documenten opnieuw neer in uw eigen verzoek. Deze documenten werden echter besproken in het arrest van de RvV. De RvV oordeelde dat deze documenten de geloofwaardigheid van uw ouders' verklaringen niet kunnen herstellen (RvV, 205.139, 21 december 2017, p. 23).

Met betrekking tot de nieuwe stukken die u in het kader van uw huidige verzoek aanbrengt, de bevestiging van de dood van uw paternale grootvader door de Afghaanse autoriteiten en door de dorpsouderen, foto's van het politieonderzoek naar diens dood, zes foto's van uw paternale grootvaders lichaam, begrafenissen en grafsteen en de foto van uw paternale grootvader met zijn broers, moet vooreerst worden gesteld dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd in het administratief dossier), dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Vervolgens is uw voorgelegde taskara hoogstens een indicatie van uw identiteit en herkomst. Ook de eigendomsakte van de tapijtenwinkel van uw vader in Mazar-e Sharif is enkel een indicatie van het beroep van uw vader en uw herkomst. Er kan uit beide documenten echter geen informatie uit worden afgeleid met betrekking tot de feiten die tot uw vlucht uit uw land van herkomst zouden hebben geleid. Ze herstellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband dus geenszins.

De door u voorgelegde psycho-medische attesten werden hierboven reeds besproken. Er dient echter nog opgemerkt dat uit deze attesten blijkt dat u in Duitsland verschillende onderzoeken onderging en dat daar volgende diagnose werd gesteld: gegeneraliseerde angststoornis en een zware depressie zonder psychotische symptomen. Hoe de diagnose van post traumatische stress, zoals naar voor geschoven in het attest van psychologe J. Coeckelenberg, gesteld werd blijkt nergens uit de door u voorgelegde documenten. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Tot slot wordt er in het Belgisch psychologisch attest gesteld dat de voor u noodzakelijke psychotherapie in Afghanistan niet beschikbaar is. Op basis van uw verklaringen is er echter geen reden om te concluderen tot het bestaan van een band tussen het eventuele gebrek aan behandeling en de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Uit jullie verklaringen blijkt immers nergens dat u omwille van uw nationaliteit, uw ras, uw politieke of religieuze overtuiging of omwille van uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep behandeling zou worden ontzegt. Medische problemen op zich houden tevens geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

Het psycho-medisch attest van uw minderjarige zus heeft geen betrekking op u persoonlijk.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag. 1, 71-77 en 79, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc.

In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 88-94, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 47-51, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. De provincie is grotendeels in handen van de overheid. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh ruw geschat 1,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 129 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Balkh in zijn geheel relatief erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn bovendien doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh, en in het bijzonder de stad Mazar-e Sharif blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er soms aanslagen gepleegd worden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2017, als in 2018 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Balkh in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Balkh een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Balkh en hierbij verwijst naar uw psychische problematiek dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u voorgelegde en hierboven reeds besproken attesten tonen niet aan dat er in uw hoofde een persoonlijke omstandigheid bestaat die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit de door u neergelegde stukken blijkt niet dat u zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U toont ook zelf niet aan dat u omwille van de elementen aangehaald in het neergelegde psychologisch verslag, een verhoogd risico zou lopen.

Gelet op bovenstaande blijkt uit uw administratief dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het CGVS zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"Appreciaciefout en schending van artikelen 48/3 t.e.m. 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen."

Verzoeker citeert uit de bepalingen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet. In casu geeft hij aan niet akkoord te zijn met de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoeker gaat in een eerste punt in op de vluchtmotieven van zijn ouders. Hij meent dat *“een simpele kopiëren en plakken”* van de bestreden beslissing van verzoekers ouders onvoldoende is aangezien de motieven niet exact dezelfde zijn.

Verzoeker geeft vooreerst toe dat de door hem en zijn ouders afgelegde verklaringen met betrekking tot de vermeende problemen met commandant S. in het kader van hun verzoek om internationale bescherming, vals zijn. Zij legden hierover valse verklaringen af omdat hun maternale familie, die in België verblijft, deze problemen eveneens hebben aangewend in het kader van hun verzoek om internationale bescherming. Verzoeker en zijn ouders nemen echter terug wat ze hierover hebben verklaard.

Wat het incident betreft met de onbekende bende van Na., dat volgens verzoeker niet betwist wordt door de commissaris-generaal, benadrukt hij dat, hoewel hij niet precies weet wie Na. is, deze persoon banden heeft met de taliban. Hij acht het bijgevolg onjuist dat de bestreden beslissing motiveert dat hij noch zijn ouders vermeld hebben dat zij problemen hebben met de taliban. Hij wijst op de criminaliteit in Mazar-e-Sharif en het bestaan van de criminele bendes die zich soms aansluiten bij de taliban, hetgeen hun verklaringen bevestigt. Hij citeert ter staving van dit verweer uit informatie van EASO (verzoekschrift, stuk 3). Verzoeker legde tijdens zijn persoonlijk onderhoud uit dat de taliban naar zijn vader heeft gevraagd bij zijn grootvader en dat zij vervolgens zijn grootvader vermoord hebben. Hij meent dan ook dat *“Het simpelweg verwijzen naar de eerdere beslissing die genomen werd voor verzoeker's ouders, die dus geen rekening hield met het feit dat verzoekers' grootvader nu om het leven is gekomen door de Taliban en het enkel vaststellen dat er nooit gewag werd gemaakt van problemen met de Taliban, wat niet juist is, is onvolledig en toont een onzorgvuldige onderzoek van verzoeker's aanvraag.”* Verzoeker meent verder nog dat, gelet op zijn minderjarigheid, de commissaris-generaal zijn wettelijke vertegenwoordigers had kunnen aanspreken om meer informatie te bekomen over verzoekers grootvader, *quod non in casu*. Hij meent dat *“Indien ze dat wel hadden gedaan hadden ze kunnen horen dat de Bende van Na. en de Taliban banden hebben en dat het de reden is van de dood van verzoekers' grootvader”*.

In een tweede punt – inzake zijn verwestering – meent verzoeker dat de commissaris-generaal op een afzonderlijke manier zijn vluchtmotieven heeft beoordeeld, daar waar hij het verwesterde en kwetsbare profiel van verzoeker in zijn geheel moet benaderen.

Verzoeker heeft verklaard dat hij in België opgroeide, de Belgische gewoontes heeft aangenomen en zich aan de vrijheden hier heeft geassimileerd en dat hij vreest deze vrijheden niet meer te hebben in Afghanistan, maar restricties zal moeten respecteren en zich zal moeten integreren in een maatschappij die totaal vreemd is. Hij voert aan dat *“De benadering van verwerende partij die verzoekers' verklaringen beperkt tot "kapsel- en kledingsvoorschriften" is niet passend en houdt geen rekening met de kwetsbare en psychologische profiel van verzoeker. Daarvoor verwerende partij van oordeel is dat er beperkingen kunnen worden gezet op het recht op vrije meningsuiting en het recht op eerbiediging van het privéleven en van oordeel is dat deze beperkingen geen vorm van vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet uitmaken, mist verwerende partij de centrale vrees van verzoeker om vervolgd te worden omwille van het feit dat hij deze vrijheden geassimileerd heeft en dus "verwesterd" is. Het enig feit dat verzoeker nog steeds moslims is verandert niets aan het feit dat hij wel verwesterd is en dat hij daarvoor vervolgd zou kunnen worden bij terugkeer naar Afghanistan.”* Hij meent dat hij, maar ook zijn psycholoog en raadsman deze vrees hebben benadrukt tijdens het persoonlijk onderhoud (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 15).

Verzoeker meent dan ook dat geen rekening werd gehouden met zijn bijzonder risicoprofiel bij de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming, met name het feit dat hij een belangrijk deel van zijn leven in Europa heeft verbleven, dat hij psychologisch kwetsbaar is met een zichtbaar kenmerk van deze kwetsbaarheid, zijnde het feit dat hij stottert. Deze elementen moeten onderzocht worden aan de hand van de actuele situatie in Afghanistan en in de zin van de bepaling van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Het feit dat zijn ouders niet in aanmerking kwamen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van dit artikel volstaat niet om te oordelen dat verzoeker geen risico loopt op ernstige schade in de zin van dit artikel. Het feit dat verzoeker al vier jaar in Europa verblijft, zich hier ontwikkelde als tiener en dus totaal verwesterd is, hetgeen blijkt uit zijn verklaringen over de vrijheden, kleding en onderwijs, is een onbetwistbaar en objectief element dat niet werd onderzocht door de commissaris-generaal, aldus verzoeker.

Verzoeker stelt dat verschillende rapporten aantonen dat de situatie in Afghanistan uiterst onveilig is voor personen die geen recent verblijf hadden in Afghanistan.

Hij citeert uit rapporten van Amnesty International, OSAR en Asylos en de UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 (verzoekschrift, stukken 4-7) inzake de risico's voor verwesterde terugkeerders naar Afghanistan. Verzoeker verwijst tevens naar rechtspraak van de Raad (RvV 27 februari 2019, nr. 217 623 en RvV nr. "192 523").

Hij besluit dan ook dat:

"Tegenpartij betwist niet dat verzoeker verwesterd is en verzoeker heeft werkelijk de Westerse waarden aangenomen en verinnerlijkt. De Afghaanse bevolking zou hem de eigenschap van "verwesterd zijn" toeschrijven met de bovenvermelde risico's als gevolg en die de vraag van de mogelijkheid tot terugkeer naar Afghanistan stelt en de mogelijkheid van verzoeker om zich aan de Afghaanse normen en waarden aan te passen.

Een terugkeer naar Afghanistan is dus een enorm risico voor verzoeker, jongeman die sedert 2015 in Europa verblijft, reden waarvoor zijn identiteit sterk beïnvloed en dus verwesterd is."

In een derde punt – betreffende zijn psychologische problemen – stelt verzoeker dat de commissaris-generaal rekening had moeten houden met zijn psychologische kwetsbaarheid en de risico's die daaruit voortvloeien. Zijn psychologische kwetsbaarheid wordt niet betwist. Deze kwetsbaarheid uit zich fysiek door het feit dat verzoeker stottert, hetgeen hem belemmert om een normale discussie te hebben. "*Zijn kwetsbaarheid lichte handicap is overduidelijk.*", aldus verzoeker. Hij verwijst naar informatie van OSAR (verzoekschrift, stuk 5) inzake de risico's voor personen met een lichte handicap op stigmatisering en meent dat "*Het stotteren van verzoeker kan gezien worden door de Afghaanse maatschappij als een "sanctie" van God voor zijn verwestering.*" Hij citeert uit de verklaringen van zijn vertrouwenspersoon tijdens het persoonlijk onderhoud (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 15) en uit een psychologisch attest in zijn hoofde (verzoekschrift, stuk 8). Hij meent dan ook dat "*De accumulatie van verschillende risicofactoren werd niet in aanmerking genomen door verwerende partij bij het behandelen van verzoekers' aanvraag tot internationale bescherming.*" De gevolgen van verzoekers verwestering en zijn handicap als risicofactor bij een terugkeer naar Afghanistan werden niet onderzocht door de commissaris-generaal.

Verzoeker besluit dat, op basis van de bovenstaande elementen en zijn risicoprofiel als verwesterde en psychologisch kwetsbaar persoon, hij voldoet aan de voorwaarden om tot vluchteling te worden erkend in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Hij heeft alles geprobeerd om documenten neer te leggen en zijn relaas te ondersteunen. Minstens moet verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend dan wel moet de bestreden beslissing worden vernietigd aangezien de commissaris-generaal geen zorgvuldige analyse heeft gevoerd van (i) de actuele algemene situatie in Afghanistan voor verwesterde personen, (ii) de vervolging van dergelijke verwesterde personen in Afghanistan en (iii) de vervolging van kwetsbare personen met een zichtbare handicap.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- een uittreksel uit het EASO-rapport "*Afghanistan Security situation – Update*" van mei 2018 (stuk 3);
- het rapport « *Afghanistan : les états Européens doivent cesser de renvoyer des personnes de force* » van 8 oktober 2018 (stuk 4);
- het rapport « *Afghanistan : profils à risque* » van OSAR van 12 september 2018 (stuk 5);
- een uittreksel uit het rapport "*Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul*" van Asylos van augustus 2017 (stuk 6);
- een uittreksel uit UNHCR's "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 (stuk 7);
- een psychologisch attest van J. Coeckelenbergh van 3 mei 2019 (stuk 8).

2.1.3. In een nota met opmerkingen betoogt de commissaris-generaal dat geen gegrond middel werd aangevoerd en voegt volgende stukken toe:

- een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers vader Ha.F.;
- een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers moeder Ho.F.

2.1.4. In een aanvullende nota van 23 augustus 2018 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018;
- EASO-rapport "Afghanistan Security Situation" van december 2017;
- EASO-rapport "Afghanistan Security Situation Update" van mei 2018;
- EASO-rapport "Afghanistan Security Situation" van juni 2019;
- EASO-rapport "Country Guidance Afghanistan" van juni 2019.

2.1.5. In een aanvullende nota van 5 september 2019 legt verzoeker een psychiatrisch attest neer van dr. H. McColl van 22 augustus 2019 (stuk 1).

2.1.6. Ter terechtzitting legt verzoeker met een aanvullende nota volgende stukken neer:

- een psychiatrisch attest van dr. H. McColl van 22 augustus 2019 (stuk 1), dat reeds werd neergelegd in de aanvullende nota van 5 september 2019;
- een psychologisch attest van J. Coeckelenbergh van 3 september 2019 (stuk 2).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker is de zoon van Ha.F. en Ho.F., wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 205 139. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, beriep verzoeker zich in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming deels op dezelfde feiten, middelen en argumenten als deze die door zijn ouders werden aangevoerd. De Raad heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekers ouders echter verworpen, daar geen geloof kan worden gehecht aan de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten (RvV 21 december 2017, nr. 205 139). Dit arrest heeft kracht van gewijsde en in dit arrest werd geoordeeld als volgt:

"3.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partijen voeren aan dat zij hun land van herkomst in hoofdzaak verlieten omwille van de bedreigingen die zij zouden hebben ontvangen vanwege de leden van een hen onbekende criminele bende, die het huis van de zus van verzoeker in 2010 zou hebben overvallen. Door de dochter van zijn zus op de hoogte gebracht van deze overval, zou verzoeker zich samen met de politie naar haar woning hebben begeven en zou de politie de vluchtende dieven hebben kunnen klemrijden. Bij de daaropvolgende schietpartij zouden twee dieven om het leven gekomen zijn en één dief gewond zijn geraakt en vervolgens gearresteerd door de politie. Tijdens een confrontatie met de gearresteerde dief zou deze verzoeker in de ogen hebben gekeken en hebben bedreigd. Hierna zou de politie een onderzoek hebben gevoerd waaruit bleek dat het om een grote bekende bende ging. Ongeveer twee à drie maanden na de overval zou verzoeker voor het eerst telefonisch met de dood zijn bedreigd door een lid van de bende, dat hem verantwoordelijk hield voor de dood van ene Najib omdat hij de politie had verwittigd en meegenomen naar de plaats van de overval. Verzoeker zou daarop klacht hebben ingediend bij de politie, die hem verzekerde dat de gewonde dief door wie hij eerder werd bedreigd nog steeds in de cel zat en niet zou vrijkomen. Omdat hij zich niet meer veilig voelde zou verzoeker vervolgens samen met zijn gezin zijn verhuisd naar een andere wijk in Mazar-e Sharif. Hij zou echter verder telefonisch zijn bedreigd en enkele maanden voor zijn vertrek fysiek zijn aangevallen in de bazaar. Ongeveer vijftien à twintig dagen na dit incident zou verzoeker een laatste keer telefonisch zijn bedreigd en daarbij de waarschuwing hebben gekregen dat hij het de volgende keer niet zou overleven. Op dit ogenblik zou verzoeker besloten hebben Afghanistan te verlaten. Na het treffen van de nodige voorbereidingen zouden verzoeker en verzoekster halverwege 2014 hun land van herkomst samen met hun kinderen hebben verlaten (stuk 5A, gehoorverslag verzoeker, p. 15-17).

Hoewel niet de hoofdreden van hun vertrek, zouden ook problemen die verzoekers oom zou hebben gehad met een zekere commandant S. eveneens een rol hebben gespeeld bij de beslissing van de verzoekende partijen om hun land van herkomst te verlaten (stuk 5A, gehoorverslag, verzoeker, p. 20).

De commandant in kwestie zou de hand hebben gevraagd van verzoekers schoonzus R., die echter al verloofd was met haar neef M. en daarop zou de commandant M. hebben vermoord (stuk 11A, vragenlijst verzoeker, vraag 3.5). Volgens verzoeker weerhield het daaruit voortvloeiende conflict tussen deze commandant en zijn oom, de vader van M., hem ervan om in zijn geboortedorp Chaqmaq documenten te gaan afhalen die hij nodig zou hebben gehad om taskara's te verkrijgen (stuk 5A, gehoorverslag verzoeker, p. 17).

In zoverre de verzoekende partijen voormelde problemen aanvoeren ter ondersteuning van hun verzoek om als vluchteling te worden erkend, dienen zij erop gewezen te worden dat het hier interpersoonlijke conflicten betreft die geen directe link vertonen met één van de criteria van de Conventie van Genève. Zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt gemotiveerd, kan uit verzoekers' verklaringen niet blijken dat zij in hun land van herkomst worden vervolgd op basis van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of behoren tot een specifieke sociale groep. De bewering in het verzoekschrift als zou uit de bestreden beslissingen blijken dat de problemen die de verzoekende partijen hebben aangehaald niet zwaarwichtig genoeg zijn om als vervolgingen in de zin van de Conventie van Genève te worden beschouwd, mist feitelijke grondslag. Voormelde problemen zijn louter gemeenrechtelijk van aard en kunnen als dusdanig niet in aanmerking worden genomen als 'vervolging' in vluchtelingenrechtelijke zin. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift geen enkel verweer voeren met betrekking tot deze kwalificatie van hun asielmotieven. Derhalve doen zij daaraan geen afbreuk, noch aan het daarop gesteunde besluit dat zij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève aantonen.

Waar de verzoekende partijen de verwerende partij verwijten geen oog te hebben gehad voor de huidige risico's in hoofde van verzoekers' minderjarige kinderen, merkt de Raad vooreerst op dat de verzoekende partijen hun beroep voor de Raad niet (mede) in naam van hun kinderen, wiens rechten zij geschonden achten, hebben ingesteld.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen de vermeende beschermingsnood in hoofde van hun kinderen baseren op de eigen asielmotieven. Zij voeren aan dat hun kinderen in hun land van herkomst niet meer naar school kunnen gaan uit schrik voor represailles van de bendeleden die betrokken waren bij de overval op het huis van verzoekers zus in Mazar-e Sharif. Hoger is vastgesteld dat deze overval en de problemen die daar het gevolg van zijn geen verband houden met de criteria van de Conventie van Genève en als dusdanig geen grond vormen voor erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Nog daargelaten dat uit het door de verzoekende partijen aangehaalde rapport van UNHCR niet blijkt dat UNHCR van mening is dat schoolgaande kinderen in Afghanistan per definitie nood hebben aan de vluchtelingenstatus, kan een loutere verwijzing naar het risicoprofiel waaraan de kinderen van de verzoekende partijen beantwoorden niet volstaan om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en de verzoekende partijen blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat in casu niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekende partijen derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

De verzoekende partijen hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit hun verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier, blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De hoger uiteengezette problemen die de verzoekende partijen verklaren te hebben gehad in Afghanistan en die de aanleiding zouden hebben gevormd voor hun vlucht uit dit land zijn immers dermate ongeloofwaardig dat op basis daarvan niet tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet in hunnen hoofde kan worden besloten.

Hoewel de Raad, net zomin als de verwerende partij, wil betwisten dat er mogelijks in 2010 een overval heeft plaatsgevonden in het huis van verzoekers zus in Mazar-e Sharif en dat verzoeker toen samen met de politie zijn zus ter hulp is gekomen, kan uit verzoekers' verklaringen niet blijken dat zij en hun gezin hierdoor op dit moment een risico lopen op ernstige schade in geval van terugkeer naar hun land van herkomst. Er dient immers te worden vastgesteld dat (i) verzoekers relaas incoherent is wat betreft de chronologie van het incident bij zijn zus in Mazar-e Sharif, de daaropvolgende bedreigingen en het probleem dat zijn oom/schoonvader had met commandant S., (ii) verzoeker incoherente verklaringen heeft afgelegd over het tijdstip waarop hij voor het laatst telefonisch werd bedreigd, (iii) verzoeker niet

aannemelijk maakt dat de bende die zijn zus overviel hem en zijn gezin bijna vier jaar lang zou hebben bedreigd op zoek naar wraak voor de dood van een bendelid maar geen enkele concrete actie zou hebben ondernomen om haar doel te bereiken, het incident in de bazaar daargelaten, (iv) verzoeker niet kan verklaren waarom hij en zijn gezin Afghanistan maar hebben verlaten nadat ze reeds bijna vier jaar aanhoudend werden bedreigd en uiteindelijk zijn vertrokken op een moment dat zij al enkele maanden niets meer hadden gehoord van de bende, (v) verzoeker niet aannemelijk maakt dat niemand anders van zijn familie ooit enige problemen heeft gekend in de nasleep van de overval in het huis van zijn zus en dat ook na zijn vertrek niemand van zijn familie ooit iets vernam van de bende, (vi) verzoeker geen afdoende verschooning biedt voor het gebrek aan stukken dat zijn asielrelaas zou kunnen ondersteunen, (vii) het niet aannemelijk is dat verzoekster door verzoeker dermate slecht werd ingelicht over de problemen die aan de basis liggen van hun beider vertrek uit hun land van herkomst.

Met betrekking tot bovenstaande vaststellingen wordt in de bestreden beslissingen op uitgebreide, duidelijke en gedetailleerde wijze gemotiveerd. De verzoekende partijen laten deze motieven in hun verzoekschrift volledig ongemoeid en ondernemen niet de minste poging teneinde deze in concreto te weerleggen. Zij vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door de verzoekende partijen niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind. Zij volstaan om te besluiten dat de verzoekende partijen niet aantonen uit hoofde van de vermeende problemen met een criminele bende een reëel risico op ernstige schade te lopen in hun land van herkomst.

Uit het loutere feit dat verzoeker een risico heeft genomen door zijn dochter A. te gaan halen in Afghanistan nadat ze op weg naar Europa gedeporteerd was door de Iraanse autoriteiten kan op zich niet blijken dat bendeleden zich op zijn kinderen zouden willen wreken. In de mate dat op basis van bovenstaande vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan de dreiging die zou uitgaan van de bende betrokken bij de overval op het huis van verzoekers zus, kan evenmin worden aangenomen dat de kinderen het risico lopen om het slachtoffer te worden van represailles door deze bende. Bijgevolg komen de kinderen van de verzoekende partijen evenmin in aanmerking voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uit hoofde van dit element.

In het verzoekschrift is sprake van een video die verzoeker in zijn bezit zou hebben maar nog niet heeft kunnen laten vertalen en waaromtrent meer uitleg zou worden gegeven in een latere aanvullende nota. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen per aanvullende nota van 21 november 2017 een aantal bijkomende stukken bijbrengen, maar dat een video daar geen deel van uitmaakt. In deze aanvullende nota wordt evenmin verwezen naar enige video. Ook op de zitting van 23 november 2017 wordt geen video neergelegd.

Bij voormelde aanvullende nota van 21 november 2017 worden wel volgende documenten gevoegd ter staving van verzoekers' asielrelaas: een officiële brief van de commandant algemene veiligheid in de provincie Balkh, met vertaling (stuk 1), een brief waarin de directie van strijd tegen criminele feiten en de commandant van georganiseerde misdaden worden verzocht gevolg te geven aan een verzoekschrift ingediend door verzoeker, met vertaling (stuk 2), een attest van het ministerie van Financiën waarin een financieel identificatienummer wordt afgeleverd aan verzoekers tapijtenzaak, met vertaling (stuk 3), een verklaring die door verzoeker werd afgelegd naar aanleiding van de overval op het huis van zijn zus, met vertaling (stuk 4).

Waar in de bestreden beslissingen gesteld wordt dat het plaatsvinden van het door verzoeker aangehaalde incident bij zijn zus in Mazar-e Sharif an sich niet betwist wordt, stelt de Raad vast dat aan de geloofwaardigheid van dit element afbreuk wordt gedaan door de inhoud van voormelde documenten. Deze feiten speelden zich volgens verzoekers verklaringen af in de lente van 2010, zoals ook in het verzoekschrift wordt bevestigd. Echter, uit voormelde verklaring van verzoeker (stuk 4), brief van de commandant algemene veiligheid van Balkh (stuk 1) en verzoekschrift van verzoeker gericht aan deze commandant (stuk 2) blijkt dat de overval op het huis van verzoekers zus op 5 mei 2009 plaatsvond. Het betreft hier een verschil van één jaar. Ten tweede dient te worden opgemerkt dat het bijzonder vreemd is dat de directie Mensenhandel en diefstallen op 5 maart 2017 wordt geïnstrueerd een zaak van 2009 te onderzoeken waarin reeds een onderzoek plaatsvond dat is uitgemond in de veroordeling van de gewonde dief door de rechtbank van Balkh op 27 februari 2010 (stuk 1). In dezelfde zin is het opmerkelijk dat op 28 februari 2017 door een officiële instantie instructie zou zijn gegeven om een verzoekschrift te behandelen dat verzoeker na de feiten van 2009 zou hebben ingediend (stuk 2). Deze vaststellingen doen in ernstige mate afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid met betrekking tot de feiten die aanleiding zouden hebben gegeven tot de bedreigingen waarvan hij en zijn gezin het slachtoffer zouden zijn geworden.

Nog daargelaten dat deze documenten van aard zijn de geloofwaardigheid van de overval op het huis van verzoekers zus op de helling te plaatsen, kan daaruit niet blijken dat de verzoekende partijen in de jaren volgend op deze vermeende overval daadwerkelijk werden bedreigd door de betrokken bende. Deze documenten bevatten geen enkele objectieve vaststelling in die zin.

Het attest van het ministerie van Financiën (stuk 3) wijst erop dat verzoeker een tapijtenhandel uitbaatte in zijn land van herkomst, welk gegeven in casu niet wordt betwist.

Met betrekking tot het geheel van deze documenten merkt de Raad nog op dat het hier fotokopieën betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën sowieso geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Documenten beschikken overigens slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat het asielrelaas van de verzoekende partijen ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers' relaas te herstellen.

Wat betreft de problemen die de schoonvader/oom van verzoeker zou hebben gehad met een zekere commandant S., die tevergeefs naar de hand zou hebben gevraagd van diens dochter R., dient gewezen te worden op de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus die door de verwerende partij werd genomen in hoofde van verzoekers schoonvader en werd toegevoegd aan het administratief dossier in onderhavige zaak (zie stuk 14, Landeninformatie, document 8a). Uit deze beslissing blijkt duidelijk dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekers schoonvader stelt te hebben gehad met commandant S. Bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan de eventuele persoonlijke problemen die de verzoekende partijen hieraan verbinden.

Verzoeker bevestigde dat hij nooit enig probleem heeft gekend met deze commandant of door hem werd benaderd. Gevraagd wat deze commandant op dit moment nog van verzoeker of zijn gezin zou willen, stelde verzoeker te vermoeden dat hij misschien van plan was om met zijn dochter Z. te trouwen. Uit verzoekers verklaringen blijkt duidelijk dat het hier om een louter vermoeden gaat ter ondersteuning waarvan verzoeker geen enkel concreet element weet aan te brengen (stuk 5A, gehoorverslag verzoeker, p. 21). Derhalve toont verzoeker niet aan dat hij of zijn gezin bij terugkeer naar hun land van herkomst enige problemen kunnen verwachten met deze commandant.

De argumentatie in het verzoekschrift doet geen afbreuk aan bovenstaande appreciatie van het vermeende risico op ernstige schade omwille van de problemen met commandant S. De verzoekende partijen leggen evenmin stukken neer die hier een ander licht op zouden kunnen werpen.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat de verzoekende partijen in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissingen terecht als volgt gemotiveerd:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de stad Mazar-e Sharif in Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar e-Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar e-Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op “high-profile” doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in de westelijke en zuidelijke districten, met name Chimtal, Chahar Bolak, en Keshendeh. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afgaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.”

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 20 november 2017 kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de provincie Balkh inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. De verzoekende partijen brengen geen informatie bij die op het tegendeel wijst.

De verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hunnen hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.6. In casu maken de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden gehoord.

Tijdens dit interview kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

3.8. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.”

Voorgaande motivering geldt ook voor verzoeker en wordt door de Raad hernomen.

De Raad merkt hierbij op dat verzoeker in zijn verzoekschrift de motivering van de Raad bevestigt wat de ongeloofwaardigheid van de door zijn ouders aangehaalde vrees voor vervolging omwille van hun problemen met commandant S. betreft, nu verzoeker toegeeft dat dit valse verklaringen betroffen.

Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift de moord op zijn grootvader door de taliban verbindt aan de beweerde problemen van zijn familie met de bende van Na. naar aanleiding van de overval op het huis van zijn tante, die volgens hem *in casu* niet worden betwist, merkt de Raad vooreerst op dat uit een lezing van voormeld arrest blijkt dat de Raad reeds geoordeeld heeft dat de verzoekers ouders in het kader van hun verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten de geloofwaardigheid van de overval op het huis van verzoekers tante op de helling plaatsen, alsook dat verzoekers niet aantonen dat zij omwille van hun vermeende problemen met een criminele bende een reëel risico op ernstige schade lopen in hun land van herkomst. Dit ondergraaft de geloofwaardigheid van verzoekers bewering in het verzoekschrift dat zijn grootvader vermoord zou zijn omwille van die problemen van zijn familie.

De Raad wijst er bovendien op dat bovenstaand verweer van verzoeker dat de bende van Na. banden zou hebben met de taliban een blote *post factum* bewering betreft, nu verzoeker hiervan geen melding maakte tijdens het persoonlijk onderhoud en zelfs verklaarde dat *“Hadden jullie – je vader, of jij zelf – eerder al problemen gehad met de taliban gehad? Van mijn opa weet ik het niet. Maar wij hebben alleen problemen gehad met die Na.”* (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 9). Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker de problemen van zijn familie met Na. niet verbindt aan de problemen van zijn grootvader met de taliban. Uit de notities van de persoonlijke onderhouden van verzoekers ouders, die door de commissaris-generaal werden toegevoegd aan de nota met opmerkingen, blijkt dat zij evenmin melding maakten van banden tussen de bende van Na. en de taliban noch van enige andere problemen met de taliban. Indien dit daadwerkelijk zo is, kan van verzoeker of zijn ouders redelijkerwijze worden verwacht dat zij dergelijke feiten vermelden, gelet op het belang hiervan voor de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming. De Raad hecht aldus geen geloof aan verzoekers verweer in het verzoekschrift dat de bende van Na. banden heeft met de taliban. De door verzoeker toegevoegde algemene informatie inzake criminele bendes in Mazar-e-Sharif kan deze bewering evenmin staven.

De bestreden beslissing stelde, gelet op voorgaande vaststellingen, dan ook terecht vast dat verzoekers ouders geen melding maakten van enige problemen met de taliban, dat verzoeker evenmin weet heeft van problemen van zijn paternale grootvader, zijn vader of zijn familie met de taliban en dat hij evenmin weet waarom de taliban zijn vader zouden viseren (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 9). Aldus kon de bestreden beslissing op pertinente en terechte wijze oordelen dat het, bij afwezigheid van enige problemen met de taliban, niet geloofwaardig is dat verzoekers grootvader door de taliban zou vermoord zijn, noch kan worden aangenomen dat verzoekers vader daadwerkelijk geviserd zou worden door de taliban.

Betreffende het verwijt dat de commissaris-generaal verzoekers ouders niet gehoord heeft inzake deze elementen, merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoont hoe of op welke wijze de verklaringen van zijn ouders een ander licht zouden kunnen werpen op voorgaande vaststellingen. Verzoeker werd tijdens het persoonlijk onderhoud bovendien bijgestaan door zijn advocaat die evenmin melding heeft gemaakt van bovenstaande feiten.

De Raad merkt bovendien nog op dat verzoekers ouders de mogelijkheid hebben om in België een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen indien zij van mening zijn dat de vermeende moord op de grootvader een ander licht zou kunnen werpen op de geloofwaardigheid van hun problemen of aanleiding geven tot de erkenning van een nood aan internationale bescherming in hun hoofde, doch uit de beschikbare informatie blijkt niet dat zij een volgend verzoek hebben ingediend. Voorgaande vaststellingen volstaan dan ook om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij nood heeft aan internationale bescherming in België omwille van de vermeende moord op zijn grootvader door de taliban.

Verzoeker stelt verder in zijn verzoekschrift 'verwesterd' te zijn en dat de commissaris-generaal hiermee hier geen rekening mee heeft gehouden. Hij herhaalt in zijn verzoekschrift zijn verklaringen dat hij in België opgroeide, de Belgische gewoontes heeft aangenomen en zich aan de vrijheden hier heeft geassimileerd en dat hij vreest deze vrijheden niet meer te hebben in Afghanistan, maar restricties zal moeten respecteren en zich zal moeten integreren in een maatschappij die totaal vreemd is.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar verschillende rapporten over verwestering en het stigma waarmee terugkeerders worden geconfronteerd, wijst de Raad erop dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie inzake de verwestering van en de soms moeilijke en problematische/kwetsbare positie van Afghaanse jongeren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. Er dient aldus rekening te worden gehouden met - en het is afhankelijk van - de individuele en concrete omstandigheden eigen aan elke zaak. De vrees moet met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd worden. Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is evenmin dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

In casu maakt verzoeker zijn verklaarde risicoprofiel echter niet *in concreto* aannemelijk. De Raad ontwaart in het administratief dossier, noch in het verzoekschrift concrete elementen waaruit blijkt dat zijn langdurig verblijf in het buitenland van verzoeker een dusdanig verwesterde jongeman zou hebben gemaakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Vooreerst oordeelde de bestreden beslissing terecht dat het loutere gegeven dat verzoeker zich in enige mate dient te conformeren aan de dominante cultuur en aan de hiermee gepaard gaande restricties, op zich geen 'vervolging' in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet uitmaakt. Bepaalde aanpassingen van zijnentwege om zich aan bepaalde culturele standaarden of normen aan te passen, zoals de door hem aangehaalde kapsel- en kledingvoorschriften, vormen op zich geen inbreuk op verzoekers fundamentele grondrechten en vrijheden. Dergelijke aanpassingen kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. Verzoeker toont bovendien niet *in concreto* aan dat hij dermate vervreemd is van de Afghaanse cultuur waardoor hij zijn leven niet zou kunnen opnemen in Afghanistan. De Raad merkt hierbij op dat verzoekers' ouders afkomstig zijn uit Afghanistan en verzoeker er zelf tot zijn twaalfde heeft gewoond en dat verzoeker verklaarde dat hij Afghaanse vrienden heeft in België (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 12). Uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud kan evenmin blijken dat, ook al kan hij niet meedoen aan de ramadan omwille van gezondheidsredenen (*Ibid.*, p. 13-14), hij de islam zou afvallen. Verzoeker voert verder aan dat hij psychologische problemen heeft en als gevolg daarvan stottert, doch de Raad ziet niet in hoe verzoeker op basis van deze problemen verwesterd is of als dusdanig zou worden gepercipieerd bij een terugkeer aan Afghanistan. Dat verzoekers stotteren als een "*sanctie van God*" zal worden beschouwd omwille van verzoekers verwestering betreft immers een loutere bewering in het verzoekschrift die niet kan worden gestaafd door de geciteerde informatie. Verzoekers betoog volstaat niet om aan te tonen dat hij dusdanig verwesterd is dat hij zich omwille van bepaalde opvattingen zich in Afghanistan niet zou kunnen schikken naar de daar vigerende wetten, regels en gebruiken, noch dat hij zich niet meer zou kunnen conformeren aan de Afghaanse samenleving of dat hem een westers gedrag zal worden toegedicht. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat hij thans bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurig verblijf in Europa een doelwit zal vormen voor de taliban of andere gewapende groeperingen, noch dat hij enigszins geïsoleerd zou worden hierdoor.

Wat de door verzoeker aangehaalde moeilijkheden met betrekking tot de toegang tot onderwijs betreft, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing terecht werd geoordeeld dat: "*Voorts vreest u dat u in Afghanistan geen goed onderwijs zal kunnen krijgen. U stelt dat men op Afghaanse scholen een uniform moet dragen en steeds sokken, de leerlingen geen mobiele telefoons mee mogen nemen, dat er in Afghanistan geen (geslachtelijk) gemengd onderwijs kan plaatsvinden en dat leerlingen in Afghanistan*

worden gestraft en geslagen wanneer zij de regels niet volgen of iets verkeerd doen (CGVS, p. 11). Ook geeft u aan dat uw zussen niet naar school zullen mogen gaan omdat de mensen het niet zullen toelaten (CGVS, p. 10). Uit de op het CGVS aanwezige informatie blijkt bovendien dat dat er heel veel scholen gevestigd zijn in Afghaanse steden zoals Kabul, Jalalabad en Mazar-e Sharif, zowel privé- en overheidsscholen als privé- en overheidsinstellingen van hoger onderwijs. De beste scholen en universiteiten, zowel publieke als privéinstellingen, bevinden zich voornamelijk in de grote steden. Er kan dan ook worden aangenomen dat u desgewenst in uw thuisstad Mazar-e Sharif een passende onderwijsinstelling kan vinden. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u tot uw vertrek uit Afghanistan naar school ging en dat ook uw broer en een van uw zussen naar school gingen. Uw andere zussen gingen omwille van hun jonge leeftijd nog niet naar school (CGVS, p. 10). Uw verklaringen dat jullie bij een terugkeer naar Afghanistan niet naar school zouden kunnen gaan, houden dus geen steek.” Verzoeker betwist deze pertinente en correcte motivering, die steun vindt in het administratief dossier, niet in zijn verzoekschrift, zodat deze integraal wordt overgenomen door de Raad.

Wat de door verzoeker neergelegde documenten betreft, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing vooreerst op pertinente en correcte wijze oordeelde dat:

“De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uit het voorgelegde videofragment en de acht printscreens hiervan kan op geen enkele wijze enige informatie worden afgeleid waaruit blijkt dat dit betrekking heeft op uw voorgehouden problemen. De bevestigingsbrief inzake de problemen van uw vader gericht aan het ministerie van algemene veiligheid van de provincie Balkh en de verklaring van uw vader inzake zijn problemen bij de Afghaanse politie werden reeds in het beroep van het dossier van uw ouders voorgelegd. U legt deze documenten opnieuw neer in uw eigen verzoek. Deze documenten werden echter besproken in het arrest van de RvV. De RvV oordeelde dat deze documenten de geloofwaardigheid van uw ouders’ verklaringen niet kunnen herstellen (RvV, 205.139, 21 december 2017, p. 23).

Met betrekking tot de nieuwe stukken die u in het kader van uw huidige verzoek aanbrengt, de bevestiging van de dood van uw paternale grootvader door de Afghaanse autoriteiten en door de dorpsouderen, foto’s van het politieonderzoek naar diens dood, zes foto’s van uw paternale grootvaders lichaam, begrafenissen en grafsteen en de foto van uw paternale grootvader met zijn broers, moet vooreerst worden gesteld dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd in het administratief dossier), dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Vervolgens is uw voorgelegde taskara hoogstens een indicatie van uw identiteit en herkomst. Ook de eigendomsakte van de tapijtenwinkel van uw vader in Mazar-e Sharif is enkel een indicatie van het beroep van uw vader en uw herkomst. Er kan uit beide documenten echter geen informatie uit worden afgeleid met betrekking tot de feiten die tot uw vlucht uit uw land van herkomst zouden hebben geleid. Ze herstellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband dus geenszins.

(...)

Het psycho-medisch attest van uw minderjarige zus heeft geen betrekking op u persoonlijk.”

Verzoeker betwist deze pertinente en correcte motivering, die steun vindt in het administratief dossier, niet in zijn verzoekschrift, zodat deze integraal wordt overgenomen door de Raad.

Wat de door verzoeker neergelegde psychologische attesten van C. Coeckelenberg en een arts in Duitsland en het psychiatrisch attest van dr. H. McColl (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 18, nrs. 9-10, verzoekschrift, stuk 8; aanvullende nota 5 september 2019, stuk 1; aanvullende nota terechtzitting, stuk 2) betreft, merkt de Raad op dat hieruit blijkt dat verzoeker PTSS heeft en ten gevolge van zijn psychologische problemen een stotterprobleem heeft ontwikkeld na zijn vlucht naar Europa. De attesten vermelden tevens dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker over de nodige psychologische of psychiatrische behandeling zal kunnen beschikken in Afghanistan.

De Raad merkt vooreerst op dat uit de neergelegde attesten niet blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming deel te nemen of dat zijn cognitieve vermogen dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn om tijdens het persoonlijk onderhoud de redenen voor het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten. Dit blijkt evenmin uit het verloop van het persoonlijk onderhoud. Uit de neergelegde attesten kan dan ook niet worden afgeleid dat verzoekers mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

De Raad merkt verder nog op dat verzoekers mentale gemoedstoestand niet kan dienen ter staving van de door hem en zijn ouders aangehaalde vermeende problemen die hen ertoe genoopt hebben Afghanistan te verlaten. Een psychiater of psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde mentale gesteldheid is ontstaan.

Waar de door verzoeker neergelegde attesten nog vermelden dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker over de nodige psychologische behandeling zal kunnen beschikken in Afghanistan, merkt de Raad op dat er geen elementen aanwezig zijn in het administratief dossier die erop wijzen dat het gebrek aan behandeling in zijn land herkomst verband houdt met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag – zijnde een vrees voor vervolging koesteren omwille van de in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag vermelde criteria van ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of politieke overtuiging. Verzoeker toont immers niet aan dat hij omwille van één van deze redenen, noch omwille van een andere reden die betrekking heeft op zijn persoon, een medische behandeling zou worden ontzegd. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij omwille van zijn psychologische problemen een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico loopt op ernstige schade bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in de zin van artikel 48/4, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij omwille van zijn psychologische kwetsbaarheid en zijn psychische problemen een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in de provincie Balkh plaatsvindt, gaat hij voorbij aan de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing dat *“In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Balkh en hierbij verwijst naar uw psychische problematiek dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*

De door u voorgelegde en hierboven reeds besproken attesten tonen niet aan dat er in uw hoofde een persoonlijke omstandigheid bestaat die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit de door u neergelegde stukken blijkt niet dat u zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U toont ook zelf niet aan dat u omwille van de elementen aangehaald in het neergelegde psychologisch verslag, een verhoogd risico zou lopen.” Deze motivering is pertinent en correct en wordt overgenomen door de Raad.

Verzoeker wijst verder nog op informatie inzake de stigmatisering in Afghanistan van personen met een beperking en personen met psychologische problemen en meent dat zijn stotteren gezien zal worden door de maatschappij als een sanctie van God omwille van zijn verwestering. Dit betreft echter een blote bewering die niet zonder meer kan worden afgeleid uit de door verzoeker toegevoegde informatie. Hoewel verzoeker kan worden bijgetreden dat personen met een beperking in Afghanistan het slachtoffer kunnen worden van stigmatisering, merkt de Raad op dat uit de informatie beschikbaar in het verzoekschrift geenszins kan worden afgeleid dat het gegeven dat verzoeker stottert voldoende is om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming.

De Raad benadrukt hierbij dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot erkenning van de status van vluchteling te leiden moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Verzoeker brengt echter geen concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, noch dat hij hierdoor een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP